

[Inici](#) / [Blog](#) / [L'INFILTRAT](#) / Les passions segons Núria Perpinyà

Les passions segons Núria Perpinyà

📅 mayo 27, 2021

📁 L'INFILTRAT

👁️ 81 views

👤 Jaume C. Pons Alorda

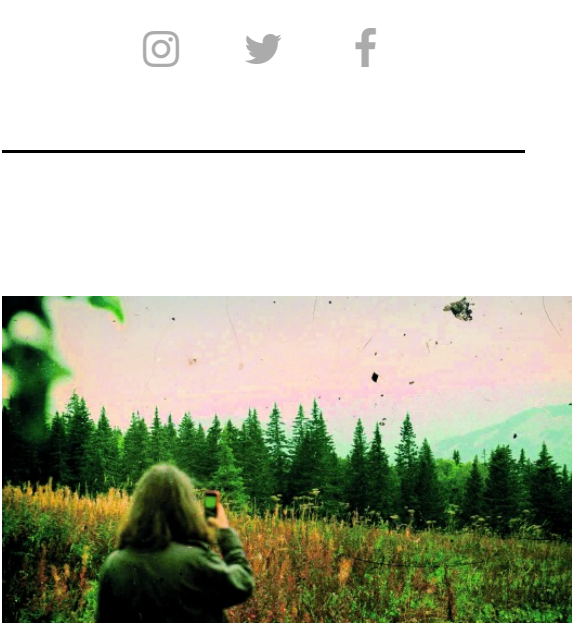
❤️ 0 likes

L'infiltrat

Les passions segons Núria Perpinyà

Jaume C. Pons Alorda

Les passions segons Núria Perpinyà

“La gent es pensa que les emocions són etèries del que són. No. Tot és matèria i processos [read more](#) >

📅 mayo 27, 2021

👤 Jaume C. Pons Alorda

és una reacció química.” Mirar, i sobretot mirar amb atenció, és un acte creatiu.

Ni Terron ni Perpinyà no pretenen desacralitzar el plaer, l'amor o les emocions: simplement s'hi aproximen amb una mirada analítica, intensa, plena de poesia, sense romanticismes. Això, venint de Perpinyà, no deixa de ser curiós, ja que al meu entendre és una de les creadores literàries més influenciades pel moviment Romàntic: la seva novel·la *Al vertigen* sembla una adaptació al segle XXI de *Cims borrascosos* d'Emily Brontë amb gent que escalamuntanyes, cossos i desafiaments terrenals i espirituals amb l'alè de Wordsworth, Coleridge, Keats, Shelley, Byron. És també una novel·la que porta els postulats de Verdaguer, Thoreau o Nietzsche fins a les màximes conseqüències narratològiques. Com està escrit a *I, de sobte, el paradís*: “Els romàntics també creien que el món era com se l'inventaven.” Exacte: el món és com l'inventa Núria Perpinyà als seus llibres. Per aquest motiu llegir-la és fascinant. Rellegir-la, també. Escriure sobre ella i la seva tasca, encara més.

Al vertigen ens proposa ascendir pels Tammarians, “carena muntanyosa composta de valls, puigs i muntanyes que tot i ser intangible està localitzada en un lloc remot dels Pirineus”. Aquesta és la descripció oficial d'un escenari únic i sublim. L'aïllament en què se situa aquest espai mític fa que la seva diversitat de fauna i flora, així com la seva bellesa, semblin provenir d'un paradís perdut aquí recuperat: Milton estaria content. Al cor dels Tammarians trobem dos llocs de protecció: el refugi Quesler, on comença *Al vertigen*, i la Clínica Lúbol, que emmarca els personatges protagonistes de la novel·la *I, de sobte, el paradís*. Un mateix espai, dues obres diferents, complementades pel tercer en discòrdia, l'element que fa el trio i el combo: l'obra de teatre *El vici*, publicada a Arola. Però de les turgències i els frecs sexuals en parlarem després. Ara cal destacar que Núria Perpinyà s'esforça per bastir un imaginari comú i orgànic dintre dels diferents ítems que componen la seva bibliografia, un imaginari que s'estén orgànicament d'obra en obra com s'estén, roca-amb-bolesca-ment, aquesta inspirada geografia pirinenca. Per cert, dos autors que em meravellen i que han mostrat els Pirineus amb plenitud són Lluís Calvo i Núria Perpinyà, agermanats a partir d'un idiosincràtic cor pirinenc.

Núria Perpinyà té el do d'aconseguir que cap frase no sigui banal. Els jocs de paraules, les ocurrències i els esclats verbals que ens regala tenen una força paradigmàtica. En aquest sentit, sembla més poeta que novel·lista, una autora que té una fe cega en la literatura com a camp de batalla de l'experimentació formal a través d'històries subjugadores, atractives, que enganxen. I si aprofunditzen, millor que millor. Unir totes aquestes vessants sembla impossible, un paradigma utòpic, però ella té la capacitat de perpetrar-ho sense que es notin les costures, incitant a les relectures i generant una escriptura brutal: quan llegeixes Núria Perpinyà tens ganes de rellegir-la, d'aprendre molt més i de posar-te a escriure amb frenesí i és que té la capacitat d'injectar llibertat. Recullo aquí algunes de les paraules que Núria Perpinyà va trenar en el seu bell i atent text “Els que no callem quiets: l'experimentalisme literari català” recollit al segon lliurament de la revista *Carn de cap* de l'Escola Bloom: “Tot i que, ben mirat, qualsevol poeta demoledor de les velles estructures fa almenys una cosa profunda: constituir-se a si mateix allunyat de la parla normal, això és, de les convencions socials.” Perpinyà posseeix un talent innegable per trencar les convencions, socials i textuals, a través de la potència sense costures de la seva escriptura i per això, quan la llegim, sentim plaer. I, en efecte, la reacció química que ens proporciona és poèticament addictiva.

L'addicció, precisament, m'obre la porta per parlar del que passa a la Clínica Lúbol dels Tammarians. Aquí arriba la gent que està enganxada: Elexa i la seva obsessió per la música, l'Índia i tots els seus volums, el còmic i “follonero” Fusquero, Pifarré amb entrada triomfal perquè és conseller de Benestar Social i un dels noms claus del govern... La seva nova llar serà, en efecte, una atípica clínica de desintoxicació, a vegades més interessada en fer diners que en perpetrar curacions: les crítiques al canibalisme del capitalisme i a la política de postureig estan servides... Els protagonistes de l'obra *I, de sobte, el paradís*, tant els addictes com el personal mèdic, pateixen el fet d'estar atrapats per les xarxes socials, per l'excés de feina, per la presó de milers de

d'una certa hipocresia moral. Perpinyà teixeix una perversa teranyina en què ningú no queda lliure de culpa en aquesta societat hiperconnectada. Les seves històries, linkades com en una novel·la d'Iris Murdoch, segreguen una fantàstica tragicomèdia d'embolics que mena cap a un final revelador, d'etern retorn nietzscheà, un acabament rodó que demostra la perícia d'una narradora que sap lligar-ho tot amb cordill d'or. L'epifania definitiva està garantida a les darreres pàgines.

Una de les coses que més fascinen d'aquest llibre és descobrir el procés d'escriptura que es va imposar Núria Perpinyà. Ella l'explica a la seva pàgina web (i, per cert, si fa uns mesos al programa *Ciutat Maragda* de Catalunya ràdio, conduït per David Guzman, l'editora Maria Bohigas recomanava llegir el blog de Toni Sala com si aquest fos una obra literària en marxa, jo faig el mateix convit amb la pàgina web de Núria Perpinyà, que es pot llegir com un manual d'escriptura creativa, com un *writing of* dels seus llibres i com una novel·la de novel·les en marxa): "L'obra de teatre *El vici* i la seva germana, la novel·la *I, de sobte, el paradís*, no usen els tuits de manera decorativa. Els que apareixen marcats en algunes pàgines són les puntes dels icebergs. Jo només he escrit un 30% del llibre. El 70% restant l'han escrit prop de quatre mil persones. Unificar quatre mil veus i construir personatges a partir de simples ratlles llençades a internet no és cosa d'un dia. Em vaig proposar, a més, harmonitzar-ho de tal manera que no es notés i es pogués seguir el fil narratiu sense entrebancs."

Ho va aconseguir. *I, de sobte, el paradís* de Núria Perpinyà no és una novel·la que es llegeixi: es devora. Segurament per l'interès de la història, l'agilitat de la prosa, l'alta capacitat lingüística i el dinamisme extrem dels diàlegs. En aquest sentit, és una novel·la molt teatral, mentre que *El vici* és una obra teatral molt narrativa. Explosiva i positiva combinació. Dues realitats que es complementen. En poques paraules: si *El vici* és un exercici virtuós, i una obra que dialoga amb les anteriors execucions escèniques de l'autora com foren *Els privilegiats* i *Els cal·lígrafs*, al seu torn *I, de sobte, el paradís* enganxa de mala manera, genera addicció lectora com addictes són els personatges a les seves personalitats virtuals i a aquesta bombolla fetal que és el zòrbing, una mena de càpsula o d'ou, una bombolla o "campana de vidre", tribut a Sylvia Plath sense cap mena de dubte, on les criatures de Perpinyà s'amaguen, i s'escapen, de les seves miserables existències per crear-ne de noves. Aquest desplegament d'informacions tecnològiques i connectives ofereix la possibilitat a Perpinyà de crear una atmosfera que podria ser el present sense problemes i al mateix temps, sense fer-ho explícit, ens proposa un futur indeterminat, molt proper al nostre present, però amb uns dispositius que encara no hem assolit i que estan molt més avançats que els que ara tenim. Sí, en efecte, Núria Perpinyà construeix un gran capítol de *Black Mirror* en català i amb alè cinematogràfic.

I, de sobte, el paradís sembla, per tant, una investigació, o més aviat una tesi doctoral dedicada a les noves tecnologies i sobretot a les xarxes socials i com aquestes ens cacen. El llistat és llarg: Facebook, Instagram, Twitter, Friendglobe, Pinterest, Wing, Whatsapp, Tinder, Grindr, Tumblr, Youtube... Com que l'autora volia aconseguir una obra que begués d'internet, va decidir fer servir internet com a eina de construcció: "Atès que internet és una terra comuna global, vaig considerar que, per expressar el seu món planetari, li seria adient una mena d'escriptura col·lectiva." I afegeix: "El meu al·licient per escriure aquests darrers llibres era fer art amb les noves tecnologies de comunicació. Un art diferent, online, atzarós i col·lectiu. *El vici* i *I, de sobte, el paradís* són una arquitectura literària construïda gràcies a milers d'usuaris de Twitter que han col·laborat inconscientment en aquest experiment creatiu realitzat a les xarxes socials entre els anys 2013 i 2017."

El resultat final, per agosarada que sembli aquesta afirmació tot coneixent-ne el procés constructiu i la complexitat que en joc, és un text precís, analític, radiografia minuciosa d'una veritat poc tractada a la nostra literatura, un llibre original, sorprenent, que és al mateix temps una obra llegidora, un colossal collage i una tesi doctoral. Com queda dit dins *I, de sobte, el paradís*: "Obligo el meu cap a produir semiimpossibles, a crear el que encara no existeix. Com que no em cal provar-ho científicament, la llibertat creativa és formidable. Per què ens posem límits, si som il·limitats?" Núria Perpinyà, desfermada i il·limitada, dotada d'altíssimes ambicions, s'ha avançat al futur i ha construït, de bell nou, una novel·la perfecta.

©Fotografia: **Susana Martínez**

Twitter

Facebook

[< Previous article](#)

[Main page](#)

[Next article >](#)